

Rollercoaster nummer 2

04 mei 2024 Door [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van gay.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Ons gezin

Zo, hier komt 'ie dan. Een superkwetsbaar verhaal. Wel of niet doen? Dat gaat er nog steeds door mijn hoofd, zelfs nu ik het schrijf. Maar blijkbaar doe ik het toch.

We zitten erin en hij gaat hard: rollercoaster nummer 2. Voor wie het nog weet; ik heb ooit een eerdere column geschreven: *Rollercoaster naar ons gezin*. [[Lees 'm hier](#), red.]

Het voelt superkwetsbaar dit op te schrijven en te delen, want wat gaat de uitkomst zijn? Die is er nog niet. We zouden heel graag ons mooie gezin willen uitbreiden. Maar of dat gaat lukken? De vorige keer was dat namelijk nog niet zo makkelijk. De allerlaatste inseminatiepoging was raak, met daaraan voorafgaand miskramen.

We dachten dat het een mooi proces zou zijn, maar het werd heel spannend en ook verdrietig. Met een prachtige, prachtige uitkomst. Dik twee jaar is ze nu alweer. Wat gaat dat snel he? Ja, ik weet het. Dé uitspraak onder ouders. En toch is het echt zo.

Heel voorzichtig en met heel veel zin en spanning zijn we er weer ingestapt. Negen inseminatiepogingen krijgen we. En ja hoor, poging drie was raak. We konden het niet geloven. Zo snel al, zou het dan echt dit keer? Zonder een miskraam, zo snel al raak?

Een kleintje erbij. De babyboekjes, zoals *Bobbi en de baby*, had ik al gehaald bij de bieb. Zo kon ons dochttertje vast wennen aan het idee. Ik was in de zevende hemel. Onze kleine ook; ze knuffelde al heel wat af met mijn buik.

Wat wel spannend was, was het bijna dagelijkse kleine beetje bloedverlies. Maar, ik voelde me enorm zwanger: vol, misselijk en met die heerlijke hormonen erbij. En ineens zin in vlees, terwijl ik toch echt vegetariër ben. De dag van de eerste echo kwam dichterbij. Zo spannend. Mijn stemming ging op en neer. De ene keer wist ik dat het goed zat en was ik ontzettend vrolijk, de andere keer, bij meer bloedverlies, wist ik dat het voorbij was en voelde ik me verdrietig.

De dag van de echo brak aan. Wat zagen we daar? Een kloppend hartje, zei de arts. Ja, dat was toch echt te zien. Het klopte sterk en snel, dat was duidelijk. Ik kon het bijna niet geloven, en een gevoel van intens geluk overviel me. Meteen daarop zei de arts: 'Een kloppend hartje, maar wat we zien is erg klein.' De rollercoaster ging door. 'Zo hoort het eigenlijk niet, het hoort een stuk groter te zijn in deze fase,' zei ze. Poef, weg was het geluksgevoel, en een angst overviel me.

'En nu?', vroeg ik.

'Nu is het wachten of het zich gaat herstellen, of het een groeispuurt gaat maken in korte tijd. Dat kan nog gebeuren. Dat doet het in vijftig procent van de gevallen wel en in vijftig procent van de gevallen niet. Dat weten we binnen nu en één week, of twee weken'.

Hoop. Dat is wat er volgde op de angst. Hoop. Het gaat lukken, het gaat lukken, sprak ik mezelf en de kleine van binnen toe. Want ik had al genoeg gesprekjes tussen mij en de kleine in mijn buik gevoerd. De kleine en ik. Het hartje klopte, dat had ik gezien. Het klopte sterk, dat had ik ook gezien, en dat was wat de arts ook had gezegd.

Nu zaten we in de wachtstand. Zenuwslopend. Onze stemming ging op en neer: de ene keer zeker wetend dat het goed ging, de andere keer in zak en as, omdat het niet goed voelde. Thuis legden we de situatie zo goed als mogelijk in kindertaal uit aan de kleine. 'We weten nog niet of de baby bij ons blijft, of de baby genoeg zal groeien.'

'O', was haar antwoord. Ze leek het echt te begrijpen.

Een week ging voorbij. De dag van de echo brak aan. Ik had een goed gevoel. Ja, het gaat lukken, het is gelukt, sprak ik ons van binnen toe.

Tijdens de echo vonden we het vruchtje weer. We vonden geen kloppend hartje meer. Het kleintje lag stil in mijn buik. Tranen vulden mijn ogen. Mijn vriendin en de arts waren superlief en ondersteunend. Ik wilde er zo snel mogelijk weg. Weg, weg, weg.

In de auto liet ik mijn tranen stromen. Ons dochttertje begreep het nog niet zo goed. We vertelden dat de baby weg was. 'O', zei ze weer. Ze leek het te ergens te begrijpen. Toen ze me zo zag huilen, zei ze het aller-, aller-, allerliefste dat ze maar kon zeggen: 'Mama, wil je een pleister?'

Ik smolt, en een grote glimlach verscheen op mijn gezicht. Een pleister kan haar zo blij maken als ze verdrietig is. Ze krijgt er niet zo vaak een, alleen wanneer het echt nodig is. Ik voelde dat ze echt wist dat ze me zo weer blij kon maken.

Het besef werd heel helder dat ik zo dankbaar ben voor ons wondertje dat er al is. Zo ongelooflijk dankbaar en gelukkig. Natuurlijk is er het verdriet, zeker. Maar wat sterker is, is het geluk dat zij en mijn vriendin me geven, dat ons fijne roze gezin me geeft. Ik ben dankbaar dat we hier in Nederland mogen proberen om dat fijne gezin uit te breiden. Het zou geweldig mooi zijn als dat gaat lukken. En als het niet zou lukken, dan ben ik ook in de zevende hemel met mijn twee beauty queens.

*

